

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

КРЕТАЊЕ КРИМИНАЛИТЕТА

у месецу јануару 1908. год.

Према званичним извештајима окружних начелстава и Управе града Београда у току месеца јануара извршено је у Србији:

1. Убиства	24
2. Нехотичних убиства	5
3. Покушаја убиства	30
4. Разбојништва	8
5. Тешких телесних повреда	8
6. Паљевина	61
7. Опасних крађа	162
8. Злонамерних поништаја туђих ствари	5

Од изложених дела пронађено је:

Убиства	23	или	95·8%
Нехотичних убиства	5	»	100 %
Покушаја убиства	29	»	96·6%
Разбојништва	7	»	87·5%
Тешких телесних повреда	8	»	100 %
Паљевина	10	»	14·7%
Опасних крађа	48	»	29·6%
Злонамерних поништаја туђих ствари	1	»	20 %

Највећи број убиства извршен је помоћу *ватреног оружја* (9), затим помоћу *оштрог* (9), помоћу *туџи* (5) и *тротвањем* (1).

Узроци са којих су ова убиства извршена леже: у *међусобној свађи* за 11 случаја, у *освети* за 4, у *страху од казне* за 2, у *домаћој распри* за 2, у *користољубљу* за 2, у *душевној поремећености* за 1, и у *нужној одбрани* за 1. За један случај узрок је непознат.

Посматрана према местима у којима су извршена, изложена убиства јављају се: у срезу ресавском 2, у срезу зајечарском 2, у срезу ужичком 2, и по 1 у срезovima: оба посавско, тамнавском, лесковачком (непронађено), власотиначком, гужанском, лепеничком, јасени-

чком окр. крагујевачком, расинском, копаоничком, деспотовачком, алексиначком, заглавском, прокупачком, косаничком, ариљском, рногорском и пожешком.

Нехотична убиства извршена су по 1 у срезovima: алексиначком, жичком, трнавском и у варошима: Нишу и Пожаревцу.

Покушаји убиства извршени су: у срезу гужанском 4, у срезу јабланичком 3, у срезу пчињском 2, у срезу ресавском 2, у срезу моравском окр. пожаревачком 2, у срезу прокупачком 2 (1 непронађено), и по 1 у срезovima: космајском, грочанском, тамнавском, јасеничком окр. крагујевачком, расинском, жупском, деспотовачком, сврљишском, нишавском, млавском, пожаревачком, подунавском, ужичком, рногорском и у вароши Београду.

Скоро сва ова дела извршена су у међусобној свађи и освети.

Разбојништва су извршена су по 1 у срезovima: колубарском окр. београдског, јабланичком, јасеничком округа крагујевачком (непронађено), беличком, темнићском, пожаревачком, рачанском и у вароши Београду.

Тешке телесне повреде извршене су: по 1 у срезovima: грочанском, власотиначком, гужанском, мачванском, таковском, качерском, зајечарском и прокупачком.

Паљевине су извршене: у срезу јабланичком, 10 (2 пронађене), у срезу зајечарском 6, у срезу ресавском 3 (све пронађене), у срезу орашком 3 (2 пронађене), у срезу бољевачком 3, у срезу посавском окр. београдског 2 (1 пронађена), у срезу грочанском 2, у срезу подгорском 2 (1 пронађена), у срезу брзопаланачком 2, у срезу јасеничком окр. крагујевачком 2, у срезу параћинском 2, у срезу сврљишском 2 (1 пронађена), у срезу посаво-тамнавском 2, у срезу млавском 2, у срезу подунавском 2, у срезу косаничком 2, и по 1 у срезovima: тамнавском, неготинском, кључком, трстеничком, деспотовачком, бањском, белопа-

ланачком, мачванском, пожаревачком, јасеничком окр. смедеревског, добричком, пожешком, жичком и у вароши Крагујевцу.

Вредност свих ових паљевина износи око 19.340 динара.

Опасне крађе извршене су: у срезу неготинском 8, у вароши Нишу 8, у срезу подунавском 7 (1 пронађена), у срезу подгорском 6 (1 пронађена), у срезу гужанском 6, у срезу зајечарском 6 (2 пронађене), у срезу крагујевачком 5, у срезу јасеничком окр. крагујевачком 5 (2 пронађене), у срезу моравском окр. пожаревачком 5 (све пронађене), у срезу тамнавском 4 (3 пронађене), у срезу пчињском 4, у срезу брзопаланачком 4, у срезу бољевачком 4 (2 пронађене), у срезу рачанском 4 (1 пронађена), у срезу космајском 3 (1 пронађена), у срезу посаво-тамнавском 3 (2 пронађене), у вароши Пожаревцу 3 (све пронађене), у срезу голубачком 3, у срезу орашком 3, у срезу јасеничком окр. смедеревског 3, у срезу косаничком 3, у вароши Београду 3 (1 пронађена), у срезу колубарском окр. београдског 2, у срезу посавском окр. београдског 2, у вароши Ваљеву 2 (обе пронађене), у срезу колубарском окр. ваљевском 2, у срезу ваљевском 2 (обе пронађене), у вароши Враћи 2 (1 пронађена), у срезу лепеничком 2, у срезу копаоничком 2, у вароши Крушевцу 2, у срезу деспотовачком 2 (1 пронађена), у срезу параћинском 2, у срезу јадранском 2 (обе пронађене), у срезу мачванском 2 (обе пронађене), у срезу поцерском 2, у срезу хомољском 2, у срезу пожаревачком 2 (1 пронађена), у срезу љубићском 2 (1 пронађена), у срезу заглавском 2 (1 пронађена), и по 1 у срезovima: врачарском (пронађена), јабланичком, крајинском (пронађена), трстеничком, жупском, расинском, левачком (пронађена), ресавском (пронађена), темнићском, нишком, алексиначком, бањском (пронађена), сврљишском, рађевском, млавском (пронађена), рамском, тимочком, добричком (пронађена), прокупачком, ариљском, пожешком (пронађена), жичком (пронађена), и у ва-

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

рошима: Крагујевцу, Пироту (пронађена), Смедереву и Чачку (пронађена).

Вредност свих ових крађа износи око **22.950** динара.

Злонамерних поништаја туђих ствари било је по **1** у срезовима: јабланичком, трстеничком, подунавском, добричком и у вароши Београду (пронађен).

Вредност уништених ствари износи око **470** динара.

Поред изложених дела у току месеца јануара извршено је још у Србији и **3 самоубиства**, и то по **1** у срезовима: јабланичком, посаво-тамнавском и у вароши Београду.

Ова самоубиства извршена су: *вешањем 1, ватреним оружјем 1 и дављењем у води 1*, а узроци њиховом извршењу леже у болести за 2 случаја. За један случај узрок је непознат.

Покушаји самоубиства извршени су: у вароши Београду **3** (ватреним, оштрим, тровањем; рђаво материјално стање, напитост, непознат), у вароши Нишу **1** (тровањем, домаћа распра), и у срезу рамском **1** (оштрим, домаћа распра).

Општи преглед до сада изложених дела овакав је:

Текући број	О К Р У Ж И	О К Р У Ж И											
		Убиства	Детоубиства	Нехотична убиства	Покушаји убиства	Разбојништва	Силована	Тешке телесне повреде	Паљење	Опасне крађе	Злонамерни поништаји туђих ствари	Самоубиства	Покушаји самоубиства
1	Округ београдски	1	—	—	2	1	—	1	4	8	—	—	—
2	« ваљевски	2	—	—	1	—	—	—	3	16	—	—	—
3	« врањски	2	—	—	5	1	—	1	10	7	1	1	—
4	« крагујевачки	3	—	—	5	1	—	1	3	19	—	—	—
5	« крајински	—	—	—	—	—	—	—	4	13	—	—	—
6	« крушевачки	2	—	—	2	—	—	—	1	7	1	—	—
7	« моравски	3	—	—	3	2	—	—	6	7	—	—	—
8	« нишки	1	—	2	1	—	—	—	3	12	—	—	1
9	« пиротски	—	—	—	1	—	—	—	1	1	—	—	—
10	« подрински	—	—	—	—	—	—	1	3	10	—	1	—
11	« пожаревачки	—	—	1	4	1	—	—	3	17	—	—	1
12	« руднички	—	—	—	—	—	—	2	—	2	—	—	—
13	« смедеревски	—	—	—	1	—	—	—	6	14	1	—	—
14	« тимочки	3	—	—	—	—	—	1	9	13	—	—	—
15	« топлички	2	—	—	2	—	—	1	3	5	1	—	—
16	« ужички	5	—	—	2	1	—	—	1	6	—	—	—
17	« чачански	—	—	2	—	—	—	—	1	2	—	—	—
18	Управа града Београда	—	—	—	1	1	—	—	—	3	1	1	3
	Свега:	24	—	5	30	8	—	8	61	162	5	3	5

Из канцеларије Антропометријско - Полицијског Одељења Министарства Унутрашњих Дела, 1. марта 1908. године АБр. 249. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

Иследник ће се у појединим питањима изречно позвати на доказе, који постоје, само у толико, у колико обвинјени тим доказима противречи. Да ово иследник може учинити, треба да је обвинјеном казао, да има доказа за оно, што он пориче, и ако он поред свега тога томе противречи, онда му треба те доказе навести, н. пр. треба му сведоке поименце поменути, који ће сведочити противно његовом казивању, а по потреби, могу му се из њиховог испита прочитати она места, која ће га о противном уверити (§ 146 други одељак).

Ако се ранији и доцнији искази обвинјеног не подударују или ако он нарочито пориче раније учињено признање, дужан је иследник да га пита о узроку порицања или неподударана исказа (§ 146 последњи одељак). Ако обвинјени као узрок раније учињеном признању наведе то, да је иследник употребио недопуштена средства, н. пр. да га је тукао, то се о том мора саслушати деловођа и присутници. Само како је иследник у оваком случају заинтересован, то ће имати да извиди који други иследник. О порицању признања говориће се доцније у §-у 26.

Последње питање, које се обвинјеном поставља, јесте, на који начин мисли он штету подмирити, ако какве има (§ 145 други одељак). Иследник је дужан истрагом да утврди и количину штете, причињене кривичним делом, и, приликом испита, има то обвинјеном да саопшти, како би овај могао доказивати или да у опште нема штете или да је нема оно-

лико, колико је нађено истрагом. Ако обвинјени не поричу штету, има се изјаснити, на који начин мисли исту накнадити.

Сва питања која се обвинјеном поставе треба да исцрпе цело кривично дело (§ 145 други одељак). То значи, да се питања имају односити на све оно, што је потребно за оцену, да ли је обвинјени извршио дело за које се обвинјује, и под којим је олакшаваним или отежаваним околностима дело извршено. Стога се питања имају управити а) у субјективном смислу: на умишљај или нехат, на побуду са које је донета одлука, на време у које је одлука донета, на душевно стање у време доношења одлуке и у време извршења дела, као и на циљ, ради кога је дело извршено; б) у објективном смислу: на ток извршења дела, на учешће других лица, на место и време извршења, на последице дела, на олакшавне и отежавне околности под којима је дело извршено.⁵⁾

Односно тога, каква треба да буду питања по својој форми и садржини, вреде ова правила:

а) При постављању питања треба избећи све оно, чиме би се смањила доказна вредност признања, које се налази у одговору на тако постављено питање. Стога питања која иследник поставља обвинјеном, не смеју бити *нејасна, неразговетна и неопределена*, већ морају бити и *јасна и опредељена* тако, да их обвинјени може увек добро разумети и да на њих може дати одређен одговор (§ 145 први одељак).

б) Та питања морају бити таква, да једна из других теку по природном реду догађаја (§ 145 први одељак). То значи, да поједина питања треба да стоје у међусобној логичкој вези тако, да се свако друго питање јавља као последица првог.

^{5) Ruff, Commentar I 292.}

в) Постављена питања не смеју бити ни *капциозна* ни *сугестивна*.⁶⁾

Капциозна, лукава или варљива питања спадају у врсту нејасних питања. То су таква питања, која обвиненог могу навести да даде такав одговор, којим он и противно својој вољи изгледа да потврђује да је извесна чињеница истинита. У капциозна питања спадају нарочито таква питања, у којима се једна чињеница, коју обвинени пориче или је бар још није признао, сматра као већ призната или утврђена, па се, после тога обвинени пита о нечему што треба да потврди или не потврди, н. пр. кад се обвиненом због крађе, који ову није признао, постави питање да ли су још код њега покрађене ствари. Код овога се питања, дакле, полази од претпоставке, као да је обвинени признао крађу, што у ствари не стоји, и што се тек потврдом постављеног питања, жели да дође до признања, да је обвинени извршио крађу.

Сугестивна питања су таква питања, која обвиненом у напред кажу, какав се одговор жели од њега да добије, стога се таква питања не смеју ни постављати. Тако н. пр. сугестивно је питање: јеси ли ти ножем повредио А? или, ти си ножем повредио А? Обвиненом се има поставити овако питање: чиме си ти повредио А?

Наш законик, истина, не говори о капциозним и сугестивним питањима али је несумњиво, да они не треба да буду ни капциозна ни сугестивна. Овака питања су недопуштена стога, што су она, као што се види, нејасна питања, а ова законик изречно забрањује. Сем тога, признање, које би се на овај начин добило, било би недовољно, несвесно дато, и било би учињено простим потврђивањем, што све по § 225 крив. пост. није довољно за доказну вредност признања. Па ипак, и у забрани има разлике између капциозних и сугестивних питања. Та се разлика састоји у томе, што се капциозна питања *не смеју* постављати, док се сугестивна питања не могу апсолутно забранити. Она се не могу избећи само онда, кад се од обвиненог ни на који други начин не може да добије одређен одговор.

г) Свако питање треба да садржи само оно што је потребно.

Ако обвинени каже, да није добро разумео постављено му питање, или кад његов одговор не одговара питању, онда је иследник дужан да понови питање, и тек што на ово питање буде одговорио, треба да стави у протоко (§ 148). Према

⁶⁾ Kitha, Thatbestand 136; Rulf, Commentar I 291; Vachariae, II 247; Mayer, Commentar I 708.

томе, иследник не треба да жури с питањима, јер се обвинени може да збуни и може услед неразумевања питања, да да нетачан одговор. Законик даље наређује, да иследник причека обвиненог с одговором, т. ј. да му остави неко време на размишљање, кад се пита о каквој околности која се одавно догодила (§ 148). Због тога, што се јавља понекад потреба, да се питање понови, боље је најпре добити одговор па онда и само питање стављати у протоко.

Законодавац у § 148 наређује иследнику, да назначи у протоколу свако особито узбуђење, које на обвиненом примети при постављању питања или при одговору. Како и невин може бити у узбуђењу кад се пита, то је иследник дужан да нађе прави узрок узбуђењу; он је нарочито дужан да обрати пажњу на то, да ли узбуђење долази услед тога што је обвинени свесан своје кривице или услед природне плашљивости и слабости. Иследник, према томе, треба да обрати пажњу на пол, здравље, узраст и дотадашње држање обвиненог, па ако н. пр. нађе да је обвинени женскиње, које први пут долази иследнику и да је било збуњено чим је ушло, онда се узбуђењу, које се јави и при одговарању, не може придати никакав значај. Ако је, међутим, обвинени човек, који је за све време испита био миран и хладан, и наједаред, услед тога што му је једно питање постављено или што му је једна ствар показана, збуни се, поцрвени, или почне да муца, онда се као вероватно може узети, да је узбуђење дошло из свесности о својој кривици. У првом случају дужан је иследник да охрабри обвиненог, а у другом да забележи у протоко све што је опазио, као и свој суд о томе. Ово је бележење потребно стога, што се према примећеном узбуђењу може оцењивати вероватноћа његовог исказа. Не само на узбуђење него и на целокупно држање обвиненог треба иследник да обрати пажњу. Тако н. пр. треба обратити пажњу на то, да ли обвинени бледи, црвени, дрхти, да ли је миран или неучтив, да ли брзо или лагано одговара, да ли има обичан поглед и т. д.⁷⁾, јер је све то потребно како за оцену карактера, тако и за оцену кривице обвиненог. На све ово треба нарочито да обрати пажњу и суд кад на главном претресу испитује оптуженог, јер држање оптуженог може да утиче на суд приликом доношења пресуде.

(наставиће се)

Д-р. Бож. В. Марковић.

⁷⁾ Rulf, Commentar I 300.

БЕРТИЛОНАЖ И ДАКТИЛОСКОПИЈА

Питање о практичној надмоћности дактилоскопије над бертилонажем, и обротно, које се у току последњих година, а нарочито од последњег криминално-антрополошког конгреса (Турин. 1906 г.) живо претреса међу стручњацима за идентификацију, појавило се, најзад, и у нашој стручној литератури.

У другој половини прошле год. г. Васа Лазаревић, вршилац дужности члана Управе града Београда штампао је у »Архиву за правне и друштвене науке«, и из овог прештампао у засебну књигу свој рад: »Дактилоскопија — метода за утврђивање идентичности код људи«, у коме је у кратко изнео историјски развитак, суштину и примену дактилоскопије у

разним државама, и предложио да се она примени и код нас у Београду, у Антропометријско-Полицијском Одељењу, упоредо са бертилонажем. Ну и поред овог предлога г. Лазаревић мисли — то се из његове књиге јасно види — да је дактилоскопија у стању да потпуно замени бертилонаж, т. ј. да замени све досадашње методе идентификовања, које је Бертилон генијално усавршио и комбиновао са антропометријским мерењем.

Књигу г. Лазаревићу критиковао је г. Добривој Бакић, секретар Антропометријско-Полицијског Одсека у Пожаревцу у бр. 45 46, 47 и 49. »Полицијског Гласника« за прошлу год. исправљајући, у главном, нетачно мишљење г. Лазаревићево о вредности бертилонажа и дактилоскопије, а на ову критику г. Лазаревић је доста жучно одговорио у бр. 3. и 4. истог листа од ове год.

Неупуштајући се у детаље, и имајући у виду само главну ствар, морамо одмах изјавити, да су и г. Лазаревић и г. Бакић доста једнострано схватили и бранили своја мишљења, и да бертилонаж никако није на издисају као што мисли г. Лазаревић. Напротив, и бертилонаж и дактилоскопија позвани су да, комбиновани, послуже као будући интернационални систем за идентификовање лица и лешева, поглавито криваца, као што ће се видети из даљег излагања.

* * *

Шта је идентитет, и колика му се вредност придаје у данашњем кривичном правосуђу, изнели смо у нашој књизи »Бертилонаж«. У допуну и за доказ тачности овог нашег изношења наводимо овом приликом речи једног познатог криминалисте, д-р Е. Стокиса, судског лекара из Лијежа.

Ево шта он вели у својој најновијој расправи. »Судска идентификација и интернационални лични опис« (L'identification judiciaire et le signalement international), која је штампана у 1. и 2. броју белгијског часописа »Revue de droit pénal et de criminologie« од ове године:

»Стално увећавање криминалитета и све веће усавршавање злочиначких акција, који приморавају друштво да се против злочинаца непрестано снабдева новим оружјем; прогресивно ширење интернационалног злочина, чије се банде, врло вешто организоване, провлаче врло лако кроз још рудиментарну мрежу интернационалне полиције; савремене конвенције о екстрадицији, које олакшавају кривцу да избегне заслужну казну и приморавају га, тако рећи, да прикрива свој идентитет; страховито увећавање популације по градовима, које отежава истраживање злочинаца; најзад, примена закона о условној осуди и условном ослобођењу, која, просто, наводи повратника на прикривање идентитета и прошлости — сви ови фактори доприносе, да важност проблема о судској идентификацији из дана у дан постаје све већа«.

За констатовање идентичности кривца у ранијим временима власти су обично употребљавале жигосање, шаблонско описивање, сведочење органа сигурности и казних завода, затим фотографије (од 1854. год.), док, најзад, није Бертилон, осамдесетих година прошлог века, објавио свој систем, који се убрзо генералисао у већини цивилизованих држава.

Није нам намера, да овде понављамо оно што смо већ изнели у нашој књизи »Бертилонаж«, али ради потпуности и прецизности овог рада морамо нагласити, да је систем Бертилонов комбинован из антропометријских мера, прецизног личног описа (живих слика), описа особених знакова и фотографије. Прве — антропометријске мере — употребљују се искључиво за класификацију картона; фотографија служи као допуна живим сликама и корисно се, с њима заједно, употребљује за истраживање кривца у бегству, док се идентитет у главноме утврђује помоћу особених знакова и живих слика. У допуну свега овога, а ради веће сигурности, употребљују се још и отисци прстију руку, за које Бертилон на стр. XV и XVI свога познатог дела »Instructions signalétiques« вели ово: »Не спорим до филигранске арабеске, које се налазе на антеријорној страни прстију, нису сталне код једне исте личности и веома променљиве код разних личности, као и да свако лице у њима не притежава свој лични и оригинални печат«.

Било је неопходно потребно да учинимо ову напомену о улози антропометријских мера у систему Бертилоновом, јер многи држе да су оне главне у овом систему, и да се идентитет на основу њих утврђује. Изгледа, шта више, да и сам г. Лазаревић у неколико дели ово мишљење, кад на страни 12. своје књиге вели ово: »На основу резултата ових мерења вршио је он (Бертилон) класификацију картона измерених лица. Али се, ради јаче потпуности и позитивнијег у-

спеха, при испуњавању ових картона, Бертилон служио и другим поменутих системима, узимајући од њих само оно што му је доиста могло корисно послужити у послу. Тако се он послужио личним описом, утврђеним разликама у боји очију, особитим знацима ако би их мерено лице имало, фотографијом и у неколико отисцима прстију, у колико је то све ишло у прилог потпунијем констатовању идентичности. Тим допунама његова је система добила у поузданости резултата, али је постала и компликованија, што јој противници са разлогом заме-рају«.

Ово тврђење скроз је погрешно.

У Бертилоновом систему нису главне антропометријске мере, које, као што нагласисмо, служе само за класификацију, већ опис особених знакова и живе слике, а ове методе Бертилон није ни одкуд позајмио ради допуне свога система, јер као такве нису ни постојале, већ их је, тако рећи, сам створио, преображавајући из основа стари, шаблонски, лични опис и разрадивши до савршенства рубрику »особених знакова« из старог личног описа. И сама данашња фотографија у судској примени резултат је Бертилоновог рада, а тако исто и класификација по боји очију.

Да се идентитет по Бертилоновом систему не утврђује на основу антропометријских мера, види се јасно и из ових Бертилонових редака: »Антропометрија, која је само један механизам елиминације, доказује, пре свега, неидентитет, док се директни идентитет утврђује помоћу особених знакова, који су једини у стању да пруже судску извесност«.¹⁾

Систем Бертилонов званично је усвојен у Паризу децембра месеца 1882. год., а већ на 6 год. по овоме енглески научник Францис Галтон приступа научном и методичном студирању отисака прстију, и у времену од 1889. до 1891. год. издаје два дела о аналисању и студирању ових отисака, за која се дела слободно може рећи да су послужила као полазна тачка судској примени фотографије. Даљи рад на дактилоскопији успешно су продужили Французи: Фере и Тести, Енглези Ханри, Аустријанци: Винд и Кодичек, Јужно Америчанин Жан Висетих, Белгијанци: Корин и Стокис и, најзад, Потешер (Индонезија).

Јуна месеца 1897. год. дактилоскопија је, као систем идентификација, званично усвојена у енглеској Индији, а од 1901. год. и у самој Енглеској.

За класификацију дактилограма (отисака прстију) постоје више разних метода, али је од свију најсавршенија и најбоља метода Висетиха, која је веома слична класификацији картона по Бертилоновом систему.²⁾

Захваљујући поглавито радовима и иницијативи овог истог Висетиха, окто-

бра месеца 1905. год. одржана је у Буенос-Аиресу једна конференција полицајаца, на којој је одлучено да одељења за идентификацију у Ла-Плати, Буенос-Аиресу, Рио-де-Жанеиру, Сантјагу и Монтевиду употребљују једнообразне картоне за идентификовање, и да их узајамно измењују.³⁾

Картони ови морају садржати:

1. Име и презиме кривца, његову народност, професију, домицил, резиденцију и име његових родитеља (сви ови подаци налазе се и на Бертилоновом картону).

2. Морфолошки опис и опис особених знакова, првенствено оних који су на први поглед уочљиви. (Ово је суштина Бертилоновог система), и

3. Отиске прстију, класификацију по методи Висетиховеј.

Последњи међународни криминално-антрополошки конгрес, који је одржан у Турину крајем априла и почетком маја 1906. год. по предлогу професора Лакасања, Миновиа, Локара и Отоленига изразио је жељу: да све државе заведу обавезно идентификацију повратника по једној истој методи.

Као најважнија последица ове изражене жеље може се сматрати писмо француског министра правде од 6. новембра 1906. год., којим је позвао Париску Академију Наука, да му саопшти своје мишљење о вредности антропометријске методе за утврђивање идентитета с обзиром на отиске прстију.

(наставиће се)

Д. Ђ. Алимпић.

УБИСТВО

(СА ГЛЕДИШТА ИСТРАГЕ)

(A. Thiénard.)

(НАСТАВАК)

Други исто тако драгоцен трагови као и претходни, побудиће пажњу чиновника судске полиције ма ког рада, који буду отишли на место злочина; на првом месту цитираћемо отиске ногу. О овоме још нисмо говорили у овој глави и ако је она резервисана за прве констатације, но не зато што не признајемо важност претпоставке која је с њима у вези, већ за то што држимо да им треба посветити специјалну рубрику.

Мало је убица који помишљају на то да униште са земљишта злочина отиске које су на истом оставили њихови кораци. Како ће они у осталом успети у томе, а да не оставе нове отиске, који их исто тако компромитују? Одлука убице да сакрије или уништи обућу која је произвела ове отиске, кад се боје да их не ода, много је кориснија: већином, они тако и раде или се побрину да на ногама имају само неоткивану обућу, која не показује никак детаљ оригиналне или карактеристичне форме, или обућу коју су престали одавно да носе и која тако није могла да привуче пажњу. Али би ова разна предострожност била идеал оба-

¹⁾ Instructions signalétiques, стр. 65.

²⁾ Види у Архиву за криминалну антропологију и судску медицину за 1906. год. реферат А. Даистра »О отисцима прстију као начину идентификације«, који је реферат поднет Париској Академији Наука у име комисије, одређене да да своје мишљење о вредности ових отисака са гледишта идентификације.

³⁾ Revue pénitentiaire за 1906. год.

зривости; убице и ако су обично дреки, нису увек толико предострожни и то је оно што допушта да се пронађу.

Чиновник судске полиције који први дође на место злочина, дужан је да предузме хитно све мере које су потребне да се спречи да светина не поплави ово место. Казали смо већ да је од велике практичне користи да се у пољу постави ограда која ће да штити приступ. Пошто то учини, он је дужан да полако прегледа сам ово земљиште, посматрајући га пажљиво, јер ако би био непажљив, могао би да својим сопственим корацима уништи и исквари какав отисак који је често драгоцен. Да би отклонио сваку могућу забуну иследника који је позван да га заступи даље у истрази, да би испитивање представио што јасније, разумљивије и згодније, може да обележи неколиким кочићима одстојање пута којим је ишао, тако да им представи место злочина онако како га је убица оставио, и да се никакав туђ отисак не меша са отиском од корака жртве и убице као јединим отиском који је потребно проучити.

У осталом, питање који су од ових разних отисака, отисци који су остављени корацима убице, у већини случајева лако је решити; пре свега добро је утврдити отиске од корака жртвених који се могу утврдити помоћу обуће коју жртва има, упоређујући је са отисцима; њихово упоредно испитивање допустиће баш да се у извесним случајевима сазна какав је био положај убице и жртве кад је жртва била нападнута, да ли му је била окренута лицем или леђима, да ли га је могла видети или није и т. д. и т. д.

Један кроки, у коме би фигурисао пут којим су ишли убица и његова жртва, означен по узајамним отисцима њихових ногу, изгледа нам да би имао извесног интереса; то би била у неку руку фотографија хода сваке активне и пасивне особе у сцени, у моменту кад се иста догодила; устезање, тумарање, опрезност и лукавство убице на терену, који вреба своју жртву резултовало би из овог малог рада, који би и ако је прост, могао дати корисне елементе за тачну и верну реконституцију сцене.

У серији отисака који се показују на земљишту, они који су констатовани код леша, пружају највише доказа, и заслужују највећма пажњу. Ако се ови отисци односе на више разних корака, отуда ће се добити закључак да је злочин дело више лица, индикација која се сазнаје према броју и разноликости констатованих отисака и која ће бити од највеће вредности за истрагу.

Примењујући на ову последњу хипотезу, идеју коју смо изразили горе, држимо да би био апсолутно интересан један прегледан табло путева којима су ишли жртва и саизвршиоци убиства, онакав какав резултује из узајамних отисака њихових ногу, на месту злочина. Више или мање активна улога свакога од учасника у сцени, њено устезање, пицање, резултоваће из овога рада чије би испитивање било од неоспорног практичног интереса.

Кад је жртва подлегла ван свог домицила, на извесној даљини од истог, на пример, у пустом пољу, које је удаљено од сваког стана, треба испитати у каквим се околностима она налазила тога дана, у том часу, на месту злочина. Да ли је то место њено уобичајено место шетње или је ту дошла случајно? Да није ту домаћена на какав лукав начин од убице, на какав састанак, као што је било код убиства сајције Ветара и вратара Гуге? Темељно испитивање места злочина, приступа истом, његове околине, његових излаза, путова који су око њега или који му служе и отисака корака жртве чији ће се траг терати, па ма колико да је нејасан, сумњив, дотле док се потпуно не изгуби, често ће растерати сваку тајну; исто тако и трагови корака убице требаће да буду предмет сличне студије; треба их терати док се виде, означити њихов правац, потрудити се да се опет ухвати кад хоће да се изгубе, у пољу, на крају оближњих путева.

Једном речју, ова студија отисака ногу, кад је разумно извршена, може да објасни, коментарише спену, да покаже да ли је било борбе између убице и жртве и број убица који су учествовали у акцији; она може још да обавести иследника о околностима које су позвале жртву на место злочина, на пут којим је ишла она т. ј. жртва и кривац или кривци долазећи на место злочина и којим су правцем ови последњи отишли по извршеном злочину са места извршења, што је одвећ важан детаљ.

(наставиће се)

с француског,
Милош М. Станојевић,
судија.

ПОУЧНО - ЗАБАВНИ ДЕО

ЈЕВРЕЈСКА ЛАМПА

(НАСТАВАК)

Шерлок Холмс — Арсен Липен

Одмах у почетку Вилсон и Холмс наиђоше на горње речи, које беху исписане крупним словима. Они се приближише; неколико група људи иђаху једна за другом, носећи у руци тешке гвоздене штапове, којима лупаху сложено по тротоару, а на леђима ношаху огромне плакате, на којима се могло читати:

**Дуел Шерлок Холмс — Арсен Липен.
Долазак енглеског шампиона. Чувени детектив
се упушта у мистерије из улице Мирило.
Читати детаље у новинама
„Одјек Француске“.**

Вилсон климну главом: и ми, Шерлоке, уображавамо да радимо инкогнито! Не бих се изненадио ако би нас републиканска гарда сачекала у улици Мирило, да нас свечано прими уз здравице и шампањ.

— Кад се усиљавате да будете духовити, додаде Шерлок, ви вредите за двојицу.

Он се приближи једном од ових људи са простом намером да га шчепа својим снажним рукама и да га заједно са плакатом састави са земљом. Гомпла се међутим скупљаше око ових плаката шалећи се и смејући се.

Пошто је Холмс савладао своју жетину, рећи ће једноме од тих људи:

— Кад сте најмљени за тај посао?

— Ово јутро.

— А од кад сте отпочели ту вашу шетњу?

— Од пре једног часа.

— Објаве су биле, дакле, раније готове?

— Наравно . . . кад смо јутрос дошли у агенцију, ми смо их већ тамо затекли.

Дакле, Арсен Липен је предвидео да ће Холмс примити битку. Шта више, писмо које је Липен писао потврђује да је он желео сукоб и да је већ спремио план да се још једном опроба са својим противником. Зашто? Какав га је мотив нагнао да отпочне понова борбу?

Шерлок застаде за једну секунду. Липен мора да је заиста сигуран у победу, кад показује толико цинизма, и зар овај мој долазак одмах после првога изазивања не значи пасти очигледно у замку?

Хајдмо Вилсоне! Кочијаш, улица Мирило Бр. 18, викну Холмс енергично.

Са надутим венама и стегнутим пеницама, као човек спреман за боксирање, Шерлок ускочи у фијакер.

* * *

Дуж целе улице Мирило уздижу се луксузни хотели, чије задње фасаде гледају у парк Монсо. Једна од најлепших зграда јесте кућа Бр. 18, где станује барон од Емблвала са својом женом и децом, и коју је барон мемблирао најлуксузније, као прави уметник и милионар. Пред самом кућом налазило се једно двориште, иза кога се пружаше башта чије се грање мешаше са гранама парка Монсо.

Пошто су зазвонили, оба Енглеза уђоше у двориште, где их дочека један лакеј, и уведе у један мали салон, који се налазаше са друге стране фасаде.

Они седоше и брзим погледом размотрише драгоцене ствари које се налажаху у овом будоару.

— Заиста лепе, богате и фантастичке ствари, прошапташе Вилсон . . . може се закључити да су они, који су имали слободна времена да их пронађу, већ постарији људи . . . може бити од својих педесет. Још није завршио фразу, а врата се отворише и господин од Емблвала са својом госпођом уђе унутра.

На супрот закључку Вилсоновом, барон и госпођа бежаху млади, елегантног стаса и веома живе природе. Обоје им дубоко захвалише.

— То је врло лепе од вас! Једно такво узнемирење. Ми смо готово срећни услед те бриге, јер нам она даје и задовољство . . .

— Ови су Французи заиста јединствени помисли Вилсон.

— Време је новац, викну барон . . . нарочито ваше господине Холмсе. Дакле директно циљу! Шта мислите о оној ствари? Имате ли наде да ћете је повољно извести?

— Да би се могла извести, треба је прво сазнати.

— Зар вам она није позната?

— Не, и ја вас молим да ми је детаљно објасните и да ништа не пропустите. У чему је ствар?

— Тиче се једне крађе.

— Кога се дана она десила?

— Прошле суботе одговори барон, и то ноћу између суботе и недеље.

— Има, дакле, шест дана. Сада вас слушам.

— Да вам кажем одмах у почетку, господине, да ја и моја жена, према начину живота, који наш положј изискује, излазимо мало. Образовање наше деце, извесна примања, украшавање наше куће, то вам је наш живот, и све наше госте дочекујемо у овој собици, која је будоар моје жене, и у којој смо скупили и ово неколико уметничких предмета. Пошто сам прошле суботе око једанаест часова угасио електрику, повукао сам се са женом као и обично у собу.

— Која се налази?

— Са стране ових врата, која видите. Сутра дан, то јест у недељу, устао сам врло рано. И како је Сузана — моја жена — још спавала, ушао сам опрезно у овај будоар, да је не бих пробудио! Замислите моје изненађење кад сам видео да је овај прозор отворен, и ако смо га синоћ затворили!

— Један служитељ . . .

— Нико не улази изјутра овамо, док ми не зазвонимо. У осталом, ја увек ради обазривости, закључавам ова друга врата, која воде у предсобље. Дакле, прозор је био споља отворен. У осталом имам доказа: друго стакло деснога прозора било је исечено до оквира.

— А овај други прозор?

— Овај прозор, као што и сами видите, гледа на терасу, која је окружена каменим балконом. Ми смо овде на првом спрату, и видимо башту која се пружа иза хотела и ограду која га дели од парка Монсо. Несумњиво је, да је лопов дошао из парка Монсо, прескочио преко ограде помоћу лествица и дошао до терасе.

— Несумњиво је, кажете ви?

— И са једне и са друге стране ограде нашли су се у мекој земљи отисци од лествица, а исти такви отисци налазили су се у дну саме терасе. Најзад, на балкону има две лаке греботине изазване такође лествицама.

— Зар није парк Монсо ноћу затворен?

— Затворен? не, али се свакако код нумере 14. зида један хотел и са те је се стране могло врло лако доћи.

Шерлок Холмс се замисли неколико тренутака и рече:

— Пређимо на крађу. Она је дакле, учињена у овој соби где се сад налазимо?

— Да, овде између ове слике из XII-га столећа и овог сребрног ковчежића била

је једна мала јеврејска лампа и она је украдена.

— Зар је то све?

— То је све.

— Ха! . . . па шта ви разумете под јеврејском лампом?

— То су мале лампе од бакра, које су се некада употребљавале, а састављене су из једне мале цеви и једног реципијента за уље на коме се налазило више отвора за фитиље.

— У главноме ствар без вредности.

— Заиста, без велике вредности. Али је у њој било једно скривено место где смо по навици чували једну врло скупоцену стару, златну огрлицу, украшену рубинима и смаргадима:

— Од куда та навика?

— Вере ми, господине, ни ја сам не знам. Може бити да је то било задовољство, да се само употреби једно скривено место.

— Да ли је неко за то знао?

— Нико.

— Изузев очигледно лопова, . . . приметиће Холмс . . . Да му је то било непознато не би се ни потрудио да украде јеврејску лампу.

— Очигледно. Али како је могао лопов то сазнати, пошто смо и ми наишли на тајни механизам те лампе слепим случајем?

— Исти је случај могао да открије ту тајну и другоме . . . момку . . . рођаку куће . . . Али продужимо: је ли полиција обавештена?

— Без сумње. Истражни је судија предузео истрагу. Детективни дописници придодати разним журналима учинили су такође своје. Али, као што сам вам већ писао, изгледа да баш нема ни мало наде, да ће се овај проблем икада решити.

(наставиће се)

с француског
Милутин Т. Марновић.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I.

Суд општине сумраковачке, службеним актом својим, пита:

„Кад извесно лице у својој згради, у селу, продаје монополисане артикле: со, гас, жигице и дуван, подлежи ли плаћању аренде општини а држави пореза на ову радњу, или је ослобођено од плаћања пореза и аренде.

Моли се уредништво, да изволи дати суду по овоме потребно обавештење.“

— На ово питање одговарамо:

Кад дотично лице не продаје у својој згради никакве друге артикле сем монополских, онда се то не може сматрати за сеоски дућан у смислу чл. 1. 3. 4. и 5. закона о сеоским дућанима, нити подлежи плаћању какве аренде општини.

Исто тако не подлежи ни плаћању пореза држави по чл. 47. под ђ. закона о непосредном порезу.

Само, наравно, ово лице мора имати потребну дозволу од Управе Државних Монопола за продају монополисаних артикала.

Почне ли ово лице држати за продају и друге артикле, који се могу продавати по сеоским дућанима, а буде услова за отварање дућана у тој општини у смислу чл. 2. закона о сеоским дућанима, онда би општина имала права на аренду а држава на порез.

II.

Суд општине скробничке, актом својим Бр. 340, пита:

1. „Има доста грађана, који су продали штогод од свога непокретног имања и издали признанице на примљену суму, у којима се обвезују, да ће у извесном року издати и тапију на продато имање.

Наравно, да ретко који изда тапију у остављеном року, те онда купци подижу код овога суда тужбе, тражећи да суд осуди продавца на издавање тапије или повраћај примљеног новца.

у већини случајева, суд осуђује на издане тапије у извесном року, а негде опет само на повраћај новца,

Да ли ове пресуде, кад постану извршне, могу заменити тапију, кад је дотични осуђен на издање тапије, па то не учини у остављеном року, и да ли се наплата, кад је дотични осуђен на повраћај примљеног новца, може извршити из имања, које је било предмет спора; и

2. Кад су извесна лица заузела од општинске утрине извештан део још пре неколико година, и тако стеснила прогоне за стоку, да ли се то земљиште може сада одузети од њих и на какав начин?“

— На ово питање одговарамо:

1. Пре него што суд донесе пресуду по оваквим споровима, у колико је он, према вредности, у опште надлежан за суђење (§ 6. грађ. суд. поступка), дужан је да извиди: да ли је продавац, у доба продаје, имао довољно земље по § 471. грађ. суд. поступка, ако је наравно, земљоделац.

Па, ако није имао довољно земље, онда га суд неће осуђивати на издавање тапије, него на повраћај примљеног новца.

Пресуде ове, којима се продавци осуђују на повраћај новца, могу се извршити само из онога дела покретности или непокретног имања, које није заштићено по § 471. грађ. суд. поступка.

Оне, пак, пресуде, којима је неко осуђен на издавање тапије, јер има довољно земље по § 471. пом. закона, односно да пресуда ову замени, ако продавац не би поступио по истој, могу послужити као тапија односно може се по њима извршити убавштињење на име купца, и

2. У свима случајевима самовласног заузимања општинске утрине, треба општински пуномоћник да подигне кривичну тужбу код општинског суда у смислу § 375. а. кривичнога закона, и да тражи да се кривци казне а земља одузме.

Кад општински суд утврди: да заузеће постоји а кривица није застарела, он ће по поменутој законској одредби казнити захватаче и одузети земљиште.

Ако се утврди, да је кривица застарела, онда ће се поступити по последњем ставу § 375. а. крив. закона,

У случајевима самовласног заузећа шумског земљишта, поступаће се по чл. 106. закона о шумама.

III.

Суд општине врњачке, актом својим Бр. 488, пита:

„Извесан грађанин ове општине подигао је против другог грађанина кривичну тужбу, што му је намерно заплашио коња махањем капе, кад је овај јахао, те га коњ оборио и угрувао.

У тужби је тражио, да суд осуди туженог на казну, а поред тога и на плаћање трошкова.

По овој тужби, суд је пресудом својом Бр. 470, осудио туженог на пет дана затвора, налазећи да овде стоји дело из § 329. кр. закона, али је првостепени суд поништио ову пресуду са разлога, што суд општински није означио, по ком је пропису ово дело кажњиво.

Моли се уредништво за објашњење: по коме се законском пропису казни ово дело, кад суд вели да није кажњиво по § 329. — да ли је иступ или преступ.“

— На ово питање одговарамо:

По начелу постављеном у § 2. кр. закона, за које дело није у закону, пре него што је учињено, казано, да ће се и како ће се казнити, онај, који га учини, за оно се не може нико ни осудити.

Према томе, кад у закону не постоји нарочита одредба, која би регулисавала, како ће се казнити онај, који туђег коња заплаши те јахача обори, нити има општа одредба, која би и ове врсте кривице обухватала, онда ни тај суд није могао осудити туженог за иступну кривицу, него га је могао судити само као грађански спор у погледу накнаде штете, ако је тужитељ тражио, и ако је суд према величини ове био надлежан.

IV.

Суд општине јањске, актом својим Бр. 193, пита:

„Отац једне девојке, тужио је овоме суду једнога момка, што је овај пресекао његову кћер, кад је ова ишла са једном свадбом, и на путу пред свима почео отимати чарапе, које је она добила на дар и носила у руци.

Ово отимање свакако није вршио у циљу присвајања чарапа, него је то употребио само као средство, да се девојци приближи и на тај начин изјави своје расположење према њој.

Кад га је девојка оштро одбила од насртања, он је пустио чарапе и девојка продужила пут.

Отац девојачки подигао је против овога момка тужбу за увреду код овога суда.

Како је и тужени признао, да је све овако било, суд га је осудио на 8 дана

затвора за дело из § 357. т. 2. и 3. кр. закона.

По жалби осуђеног, првостепени суд поништио је ову пресуду, налазећи да овде у опште не постоји кривично дело, нити је, вели, наш кривични закон предвидео казну за кривице ове врсте.

Моли се уредништво да изволи објаснити овоме суду, да ли овде одиста не постоји кривично дело, и ко ће бити осуђен на плаћање трошкова, пошто се у судској одлуци о томе не вели ништа, него се општинска пресуда ништи само у погледу казне.

— На ово питање одговарамо:

И по § 213. кривичнога закона, који одређује дефиницију јавне увреде, и по § 357. т. 2. истога закона, где се говори о простим увредама, све оно, што се по појмовима и наравима народа појављује као увреда части, казни се као увреда по поменутих законским наређењима.

По нашем схватању, и по схватању народа онога краја, где су отмица цепних и ручних марамица и других предмета врло чести случајеви, у циљу демонстративних изјава свога расположења према дотичним особама, ово поступање сматра се као насртај и увреда, јер се одиста дотична особа излаже подсмеху онога присутног света, а уз то лично трпи физички насртај, јер много пута отимање траје по по сата и више.

Према томе, ми налазимо, да овде стоји дело увреде, и с обзиром да је то било на путу и у присуству сватова још и дело јавне увреде из § 213. кр. закона.

Никако се не можемо сложити са противним мишљењем суда, да нема увреде, кад се девојка пред толиким светом зауставља и настане отимање предмета, без обзира на њене протесте.

Ови призори толико су одвратни, па по начину извођења чак и неморални, да се они из дана у дан губе и у крајевима, где су били честе појаве.

На сваки начин њих треба намерно сузбијати свима законским средствима.

Ну, кад је првостепени суд већ нашао да овде нема кривице, и кад је његова одлука по § 15. и 16. полиц. уредбе обавезна за општ. суд, онда тако мора и бити.

Таксу за извиђај суд може ставити на терет туженог у смислу § 328. кр. суд. пост., пошто је својим неоправданим поступцима изазвао истрагу.

V.

Г. Муњићу порезнику, на питање одговара се, да су правила о полагању испита за општинске деловође, од 21. септембра 1902. год. ПМ 2418, штампана у „Полицијском Зборнику“ на страни 365. Које треба нека их нађе и види шта се све тражи за испите ових.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

Т Р А Ж Е С Е

Драгутина сина Андреје Андрејевића, који је 3. т. м-ца отумарао од своје куће,

тражи начелство округа пиротског ради предаје родитељима. Драгутин је стар 16 година, малог раста, граорастих очију, дугих образа, густих риђих обрва и риђе косе. Позивају се све полицијске и општинске власти да Драгутина живо потраже у својим домањима и нађеног упуте поменутом начелству с позивом на депешу Бр. 2145.

Драгутина Илића, коцкара из Зајечара, који је 28. пр. м-ца побегао при спроводу за општину зајечарску тражи начелник среза тимочког депешом Бр. 1861. Пронађеног треба спровести поменутом начелнику.

Десимира Ж. Миркића, који је пре неког времена служио код Арсе Глигоријевића, каспина из Крагујевца, тражи начелник среза пожешког актом Бр. 1473, ради предаје родитељима. Десимир је стар 17 година, средњег раста, у лицу риђ, носав. Позивају се све полицијске и општинске власти да га у својим домањима потраже и пронађеног упуте поменутом начелнику.

П О Т Е Р Е

Бојко Вулегић, земљоделац, из Балиновца, који одговара за убиство код прокупачког првостепеног суда, налази се у бегству. Бојко је стар 45 година, средњег раста, у лицу плав и сув, малих плавих бркова, брије се, иде погурено; на себи има сељачко одело, на ногама опанке и сељачке чарапе, а на глави шајкачу. Позивају се све полицијске и општинске власти да Бојка живо потраже у својим домањима и нађеног стржарно спроведу поменутом суду с позивом на акт Бр. 3525.

Никола Станковић, из Бреснице, који има да одговара за убиство код прокупачког првостепеног суда, отумаро од своје куће. Никола је стар 60 година, високог стаса, малих граорастих и упалих очију, великог носа, на глави мало ћелав, проседе смеђе косе, смеђих проселих бркова; у оделу је сељачком, на ногама има опанке, а на глави шајкачу. Препоручује се свима полицијским и општинским властима да Николу најживље потраже и нађеног под јаком стражом спроведу поменутом суду с позивом на акт Бр. 3526.

Лазар Драгановић, цамбас, из Књажевца, украо је једног коња и побегао. Лазар је стар 35 година, омален, сувоњав, црних бркова. Нека га све полицијске власти живо потраже и нађеног спроведу у комесару полиције у Бору.

Благоје Перуничкић, келнер из Ниша, ноћу између 1. и 2. овог месеца извршио је убиство над Душаном Стојановићем, пиљарем из Ниша, и по извршењу дела одмах побегао. Благоје је стар 26 година, високог раста, у лицу сувоњав, бркова плавих и танких, брија се; од одела има на себи капут, прелук и панталоне од црног штофа, иберпиер зеленкасте боје, на глави црн штофан шепир а на ногама ципеле. Поред келнерског посла зна и молерски занат. Нека га све полицијске и општинске власти живо потраже и пронађеног стражарно спроведу начелству округа нишког с позивом на депешу Бр. 4739.

Благоје Рајковић, земљоделац из Војковаца, среза качерског има да одговара за разбојништво код начелника среза колубарског,

се и до сада није могао пронаћи јер је по извршењу дела одмах отумарао из места пребивања. Благоје је стар 45 година, високог раста, добро развијен, у лицу плав, плавих очију, косе смеђе, бркова плавих и ретких, брија се, у сељачком оделу од шајка, на глави има шубару а на ногама опанке. Позивају се све полицијске и општинске власти да Благоја потраже у својим домањима и пронађеног стражарно спроведу начелнику среза качерског с позивом на депешу Бр. 2617.

Стеван Митровић, бив. берберин из Београда, чију фотографију износимо, ноћу између 22. и 23. прошлог месеца покушао је извршити убиство над Голубом Јосифовићем, кафеџијом из Београда и одмах је по извршењу дела по-

бегао из Београда. Стеван је родом из А. Угарске, стар 29 година, средњег раста, у лицу плав, на себи има кратак зимски капут зелене боје. Пре четири месеца држао је радњу у Узун-Мирковој улици Бр. 8. Износећи његову фотографију позивамо све полицијске и општинске власти да га живо у својим домањима потраже и пронађеног стражарно спроведу кварту варошком с позивом на акт Бр. 2441.

Пеј Јосиф, публициста и закупник позоришта у Брислу, из Италије, 27. пр. м-ца украо је г-ђи Царини Валполи, играчици, разне

адиђаре и новчанице аустријске и француске банке у вредности око 230.000 дин. Међу украденим адиђарима налазе се: две огрице од бисера у вредности од 130 хиљада динара; једна огрица са рубинима и три бриљанта у вредности 40 хиљада динара; две браслетне од платине са рубинима и бриљантима у вредности 11.000 динара; једну браслетну са бри-

љантима у вредности од 10.000 динара; један адиђар од платине са бисером и бриљантима у вредности од 10.000 динара; два златна прстена са бисером у вредности од 5.000 динара; један прстен са бисером у вредности 5.000 динара; једну ташну од злата са смаргадима и бриљантима, и друге разне ствари. Пеј је стар 34 година, висок, сувољав, у лицу плав, дугачког лица, очију граорастих, врло елантно одевен. На молбу полиције из Милана износимо фотографију Пејову и позивамо све полицијске и општинске власти да га у својим домањима потраже и пронађеног упуте Управи града Београда. Оштећена Валполи обећава 5% нађене суме ономе ко ухвати Пеја.

Живојин Ђурђевић, земљоделац из села Јагњина, среза јасеничког, окр. смедеревског, стављен је под кривичну истрагу и притвор због разбојништва са убиством извршеног над Илијом Марковићем, из Бјелоша, али се ни до сада није могао пронаћи, јер је по сазнању, да га власт тражи, одмах побегао. Стар је 25 година, средњег раста, у лицу плав, у сељачком оделу, на ногама има опанке. Његову смо потерницу изнели још у 4. броју листа од ове године, али како до сада није пронађен, то понова износимо потерницу и позивамо све полицијске и општинске власти да га живо потраже и пронађеног стражарно спроведу начелнику среза јасеничког округа крагујевачког с позивом на акт Бр. 2829.

Три непозната разбојника ноћу између 27. и 28. прошлог месеца покушали су извршити разбојништво над Петром Миловановићем, земљоделцем из Гуришеваца, среза качерског, али су одмах примећени и намера им је осујећена. По казивању нападнутог један је од њих тројице високог раста, стар 35—40 година, у лицу црномањаст, црних бркова, од одела имао је на себи гуњ и беле сукнене чакшире, повезан шапом, и личи на Панту Н. из села Блазнаве, среза јасеничког округа крагујевачког; други је је у лицу смеђ, средњег раста, у црном сељачком оделу, који је такође из среза јасеничког из села Брезовца, а трећег није могао описати пошто се није појављивао на светлост. Сва тројица су били наоружани револверима и пушкама са реденицима. Двојица од њих сутра дан пред зору виђени су пред варошицом Белановицом и предужили су пут ка Белановици. Позивају се све полицијске и општинске власти да ове разбојнике у својим домањима потраже и пронађене стражарно спроведу начелнику среза качерског с позивом на депешу Бр. 2447.

Непознати крадљивци ноћу између 28. и 29. прошлог месеца обили су гвоздене шипке на прозору дућана Тасе Насласа, трговца из Јагодине, и узели 15 комада кожа од куна, 15 комада од творова, и једну кожу од видре. Обраћа се пажња свима властима на ове крадљивце и крадене ствари, а нарочито треба скренути пажњу трговцима ове робе, и у случају проналаска треба известити начелника среза беличког с позивом на депешу Бр. 4353.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

Код Радисава Петровића, земљоделца из села Треботина, среза расинског, који се на-

лази у притвору код начелника среза копаоничког због крађе стоке, нађено је од крадене стоке: један во, матор 8 година, плаке зелене, без роваша; једна крава матора 6—7 година, плаке плаво-сиве, китаста, и један јунац матор 15 месеци, плаке плаво-жуте, китаст. Како се до сада нису могли пронаћи сопственици ове крадене стоке, то се обраћа пажња свима полицијским и општинским властима да потраже сопственике и пронађене упуте начелнику среза копаоничког с позивом на депешу Бр. 2046.

У атару општине адранске 21. прошлог месеца похватана су мангуп кљусад: два коња плаке доратасте, један матор 5 а други 8 година; једна кобила алатаста, матора 8 година са женским алатастим ждребетом, маторо 1 годину; једна ждребица, доратаста, матора 3 године; један ждребац зелене плаке, матор 3 године; и једна ждребица доратаста, матора 3 године. Како се до сада нису могле пронаћи сајбије ове мангуп стоке, то се позивају све полицијске и општинске власти да потраже сајбије и пронађене упуте начелнику среза жичког с позивом на акт Бр. 3861.

Њ Р А Ђ Е С Т О К Е

Ноћу између 1. и 2. ов. м-ца непознати крадљивци украли су из затворене штале једну кобилу Стојану Николићу, из Међулужја, среза прокупачког. Кобила је матора 6 године, плаке доратасте, висока 1.48 см. цветаста, ждребна, на левом уху има белу белегу, у предње ноге поткована турским ковом а у задње боса, са жигом «Т.» депеша начелника среза прокупачког Бр. 4351.

Ноћу између 25. и 26. пр. м-ца непознати крадљивци украли су из штале две краве Никодију Станковићу, земљоделцу из села Малог Дреновца, среза моравског, округа нишког. Обе су краве маторе по 5 година, стеоне, једна плаке затворене а друга зелене. Депеша начелника среза моравског окр. нишког Бр. 2003.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ове покрађе.

Н А З Н А Њ Е

Комилети „Полицијског Гласника“ за 1905, 1906. и 1907. год., у елегантном тврдом повезу могу се добити у уредништву по цену од 15 динара за једну годину. За оне, који сва три комплета узму уједно, цена је свега 40 динара. Комилети у меком повезу за 1906. и 1907. год. могу се добити по цену од 12 за једну годину, или оба заједно за 20 динара.